

Alice, terwijl ze tegen een boterbloempje ging leuuen om wat te rusten en zich met een der blaadjes wat koelte toewuifde. «Ik zou het wel gaarne kunstjes geleerd hebben, als — als ik maar groot genoeg was geweest om dat te doen! O, lieve deugd! Ik was bijna vergeten, dat ik weer moet groeien! Laat me eens kijken — hoe *moet* ik dat aanleggen? Ik denk, dat ik het een of ander moet eten of drinken, maar de groote vraag is, wat?» En dit was zeker de groote vraag. Alice keek om zich heen naar de bloemen en de gras-prietjes, maar ze zag niets, dat haar, in haar omstandigheden, het ware toescheen. Er groeide een groote champignon dicht bij haar, bijna zoo groot als zij zelve en toen ze daar onder had gekeken en aan weerskanten daarvan en er achter, schoot het haar te binnen, dat ze er ook wel eens bovenop kon kijken.

Ze ging op haar teenen staan en gluurde over den rand van den champignon. Het eerst wat ze daar zag was een groote blauwe rups, die kalmpjes, met de armen over elkaar, een lange hookah zat te rooken en niet de minste notitie nam van haar of van iets anders.

HOOFDSTUK V

De raad van een rups

DE Rups en Alice keken elkaar een poosje zwijgend aan. Eindelijk nam de Rups de hookah uit zijn mond en zei langzaam en slaperig: «Wie ben jij?»

Dit was niet een aangenaam begin van een gesprek. Alice antwoordde, tamelijk verlegen: «Ik weet het zelf niet goed, mijnheer, op 't oogenblik. Ten minste, ik weet wie ik *was*, toen ik van morgen opstond, maar ik geloof, dat ik daarna verscheiden malen moet veranderd zijn.

«Wat bedoel je?» zei de Rups stroef. «Verklaar je nader!»

«Ik kan me niet nader verklaren, naar ik vrees», zei Alice, «omdat ik — me zelf niet ben».

«Dat snap ik niet», zei de Rups.

«Ik vrees, dat ik dit niet nader kan uitleggen», antwoordde Alice zeer beleefd, «want ik begrijp er zelf niets van. Op één dag telkens grooter of